

DİLARA YILMAZ

KARANLIK

GECENİN İZLERİ

ulysses
yayınlari

Bazı hikâyeler yalnızca anlatılmak için değil, aynı zamanda hissettirmek ve düşündürmek için yazılır. Elinizde tuttuğunuz bu kitap, insan ilişkilerinin karmaşıklığını, aşkın ve tutkunun doğasını sorgularken, aynı zamanda toplumsal gerçeklerle yüzleşmemizi sağlıyor. Cinselliğin duygusal boyutunu ele alan anlatımların yanı sıra, kadına yönelik şiddet ve adalet arayışı gibi önemli temalar da bu hikâyenin dokusuna işlenmiştir.

Bu eser, yalnızca bir aşk ya da tutku hikâyesi değil; aynı zamanda hayatın karanlık ve aydınlık yönlerini cesurca anlatan bir yolculuktur. Bazı sahneler yetişkin içeriğe sahiptir ve okuyucular için hassasiyet oluşturabilir. Okuyacak olanların bu içeriği göz önünde bulundurması önemlidir.

BİRİNCİ BÖLÜM

HAIN TUZAK

“Sonuna kadar dibe batmış insanlar, kendilerini hâlâ gökyüzünde zannederler.”

Her şey en yakın arkadaşımın bana attığı o mesaj ile başladı. Saatler sonra başıma geleceklerden habersizdim. Sabahın ilk ışıkları günü aydınlatırken aynadaki yansımam güne başlamak için henüz çok erken olduğunun sinyalini veriyordu. Gece, okuduğum kitaptan dolayı saatin nasıl geçtiğini anlayamamış, geç saatte uyuşmuşum. Bu yüzden uykusuzluktan gözlerimin altı koyulaşmıştı ve hâlsiz görünüyordum. İşe geç kalmamak için hızlıca günlük

rutin işlerimi halletmiş, ardından sahile inmiştim. Görev yaptığım üniversitenin en güzel yanı, sahile çok yakın olmasıydı. Bu yüzden sabahları rutin olarak derse girmeden önce sahil havası almak zihnimi açıyordu.

Kocaeli'nin Karamürsel ilçesinin Dereköy Mahallesi'nde dünyaya gelmiştim. Burası huzurun başkentiydi.

Zaten Karamürsel ilçesine girdiğiniz an **“Huzurun Başkenti”** yazısını görmemiz kaçınılmazdır. Sahilde biraz yürüyüş yaptıktan sonra ilk dersime geç kalmamak için ağacın kenarına yasladığım pembe bisikletime atladım ve pedalları yavaşça çevirmeye başladım. Karamürsel merkezine bağlı olan Denizcilik Fakültesinde öğretim görevlisiydim ve edebiyat derslerine giriyordum. Mesleğimi sevmem için çok fazla neden vardı: yeni yüzler görmek, gençlere bir umut ışığı yakmak ve onların kalbine dokumak gibi.

Onlar bir kitap gibiydi, okudukça okuyasım geliyordu. Yan yana geldiklerinde bir şiir gibi insanın kalbini ısıtıyorlardı. Günümün yarısı neredeyse gençlerle sohbet ederek geçiyordu ve ben onlarla geçirdiğim bu anları çok seviyordum. Bana karşı her zaman bir çizgileri vardı ve o çizginin dışına çıkmadan benimle arkadaş olmayı başarabiliyorlardı.

“Günaydın, güzelim,” diye seslenen tanıdık sesi duyduğumda düşüncelerimden uzaklaştım. Arkamı döndüğümde Ali gülümseyerek bana yaklaştı. Onunla iki yıldır nişanlıydım ama birlikte büyüdük diyebilirim. Küçüklüğünden beri balık tutmayı seven Ali'nin tek hayali balık lokantası açmaktı ve hayalini gerçekleştirdi. Ali gün içinde tuttuğu taze balıkları müşterilerine servis edip bundan oldukça keyif alıyordu. Bir işte başarılı olmanın altın kuralı, o işi sevmekten geçiyordu. Bu yüzden hem Ali hem de ben çalıştığımız saatlerde çok mutluyduk. Yanıma ulaştığında beni kollarının ara-

sına aldı ve nefesini boynumda hissettim. Benden iki yaş küçük olmasına rağmen yanında kardeşi gibi görünüyordum. Kalıplı ve uzun boylu bir adam olduğu için kollarının arasında görünmediğimi düşünüyordum bazen. Küçükken köyde gezdiğimiz zamanlarda onu abim sananlar bile olurdu. Yirmi sekiz yaşında olsam da öğrencilerimden bile daha küçük görünüyordum. Boyum kısa, yüz hatlarım inceydi ve çocuksu bir neşem vardı. Ali kollarını benden çekmeden yüzüme baktı.

“Seni çok özledim. Akşam işimiz bittiğinde bir yerlere mi gitsek, ne dersin?”

Başımınla onayladım. “Olur. Aşıklar Tepesi’ne gidelim mi?”

Aşıklar Tepesi, Karamürsel’i kuş bakışı izleyebileceğimiz bir konumdu. Ali ile eskiden sık sık tepeye gidip gün batımını seyrederdik. Uzun zamandır oraya gitmediğimizi fark ettiğimde orayı ne kadar özlediğimi düşündüm ve anılarım gözümde canlandı.

“Harika bir fikir,” diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu. “Akşam seni almaya gelirim,” dediğinde gülümseyerek onayladım ve derse geç kalmamak için Ali’nin yanından ayrıldım.

Okulun bahçesine girdiğimde birkaç öğrencinin gözleri beni buldu. Ardından bir ay önce göreve başlayan Miran Bey’in bana olan bakışlarını fark ettim. Miran Bey geldiği andan itibaren dış görünüşü sebebiyle herkesin dikkatini çekiyordu, bilhassa kız öğrencilerin odak noktasıydı. Beyaz ten rengi, uzun boyu, koyu renk gür saçları ve çekik gözleri ile portreden çıkmış gibiydi. Ten rengine zıt olan saç ve göz rengi, onun en güçlü fiziksel yanıydı.

“Günaydın Miran Bey,” diyerek selamladığımda beni baştan aşağıya süzdü. Bakışları normalde oldukça keskin ve netti. Bu görüntü onun soğuk biriymiş gibi görünmesine sebep oluyordu

ama beni ne zaman görse keskin bakışları kayboluyordu. Bana daha yumuşak bir şekilde bakıyordu ve bunun nedenini merak ediyordum. Herkese karşı soğuk bir tavrı olan adam, neden bana bakarken bu kadar sıcaktı?

“Günaydın.”

“Okula alılabildiniz mi? Umarım gençler sizi üzmüyordur,” dediğimde gülerек omuz silkti.

“Okula alıştım fakat Karamürsel’e alışmam biraz zaman alacak gibi görünüyor. İstanbul gibi büyük bir şehirden sonra burası bana fazla küçük geliyor,” dedi ve gülümseyerek kravatını sol eliyle düzeltti.

“Alanınız neydi?”

Miran Bey fazla konuşan bir adam değildi. Hatta öğrencileri dışında onu biriyle konuşurken görmeniz zordur ama benim karşımda bülbül gibiydi.

“Deniz Hukuku.”

Bir anlığına bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydığında yüzündeki gülümseme silindi. Kısa bir süre sonra boğazını temizleyerek konuşmasına devam etti.

“Düğün yakın bir tarihte mi?”

Birdenbire bunu neden sorduğuna anlam verememiştim. Aslında bana olan bakışları ve beni gördüğünde heyecanlanması benden hoşlanıyor ihtimalini gözler önüne seriyordu ama bu ihtimali görmezden gelmek zorundaydım. Çünkü her gün yüz yüze bakıyorduk ve o benim iş arkadaşımıydı. Yine de bu soruyu sorarak haddini biraz aşmıştı.

“Özel hayatım hakkında konuşmayı pek sevmiyorum,” diyerek geçiştirdiğimde rahatsız olduğumu anladı ve yüzü asıldı. Bir grup kız öğrenci Miran Bey’in etrafını sardığında onları arkamda bırakarak sınıfa doğru ilerlemeye başladım. İçeriye girdiğimde beni gören öğrencilerimin gözleri parladı.

“Suna Hoca geldi, gençler,” dedi en ön sıradaki oturan Derya.

“Çok güzel kadın ya,” diyen İrem ile göz göze geldiğimizde iltifatına gülümseyerek karşılık verdim.

“Günaydın,” dedim neşeli bir sesle.

En arka sıradaki oturan Kerem ayaklandı ve elindeki karton bardak ile masaya yaklaştı.

“Güzeller güzeli hocama kahve aldım.”

Kerem’in uzattığı kahveyi elime alarak teşekkür ettim. Geçen hafta kaldığım yerden konuyu detaylı bir şekilde sınıfa aktarıırken sınıf sessizliğe gömüldü. Ders süresi dolduğunda sınıfa döndüm.

“Bugünlük bu kadar yeterli. Zaten konularda diğer sınıflardan daha öndesiniz. şimdilik size anlattığım konuyla alakalı okumanız gereken birkaç makale yazıyorum sınıf grubuna. Görüşmek üzere.”

Sınıftan çıktıktan sonra koridorda odama doğru ilerlerken sert bir şekilde birine çarptım ve dengemi kaybettim. Bana çarpan kişi, düşmemem için belimden tutup yakalamıştı. Başımı kaldırdığımda Miran Bey şaşkın bir şekilde gözlerime bakıyordu. Duruşumu düzeltmem için bana yardım etti ve ellerini belimden çekti.

“Ben çok özür dilerim,” dedi mahcup bir ifadeyle.

Bilerek yapmadığının farkındaydım ama Miran Bey ile o kadar yakın olmam beni rahatsız etmişti. Bizi o şekilde gören

biri yanlış anlayabilirdi. Çünkü az önce elleri belimde ve yüzü yüzüme çok yakındı.

“Sorun değil,” dedim geçiştirerek ve yanından hızla geçip yürümeye devam ettim. Etrafıma baktığımda herkesin bana tuhaf gözlerle baktığını fark ettim. Az önce aşk sahnelerini aratmayacak bir görüntüye sebebiyet verdiğimiz için bu şekilde bakmaları oldukça normaldi.

Gün batmak üzereydi. Sabah ile kıyasladığımda havanın sıcaklığı en az beş derece kadar düşmüştü. Telefonumun ekranını açıp saate baktığımda Ali'nin beni almaya geleceğini hatırladım ve bisikletimle okulun bahçesinin önünde durup Ali'yi beklemeye başladım. Görüş alanıma Miran Bey girdiğinde ilk önce onu görmemiş gibi yaptım ama karşıma geçtiğinde işe yaramadı. Gözlerime uzun bir süre baktıktan sonra sessizliğini bozdu.

“Suna Hanım,” dedi üzgün bir ses tonuyla.

“Efendim, Miran Bey?”

“Ben bugün böyle olsun istemezdim. Eğer size dokunduğum için rahatsız olduysanız özür dilerim,” diyerek dudaklarını ısırıp ve derin bir nefes aldı.

Aslında şu an ona neden soğuk davrandığımı bilmiyordum. Yürürken önüme bakmayan ben olduğum hâlde sanki tek hata ondaymış gibi davranıyordum. O, yalnızca düşmemi engellemeye çalışmıştı fakat ona bu kadar yakın olmak kendimi kötü hisset-

meme sebep olmuştı. Tam cevap verecektim ki Ali'nin sesiyle irkildim ve arkamı döndüm.

“Suna!”

Bize doğru birkaç adım attı ve sinirle kaşlarını çattı.

“Duyduklarım doğru mu?”

Merakla kaşlarımı çattım. Ali, Miran Bey'e öfkeyle bakarken ikisinin arasına geçtim.

“Ne duydun?”

“Bu adam sana dokundu mu?”

Bu hayatta en nefret ettiğim durumlardan biri yanlış anlaşılmaktı; daha da kötüsü ise bu konuda kendimi ifade edememektir. Şu anda yine tam olarak o durumun içindeydim ve Ali'ye kendimi nasıl ifade edeceğimi şaşırılmışım.

“Düşündüğün gibi bir şey de...”

Sözümü bitirmeme bile izin vermeden bağırarak araya girdiğimde afalladım.

“Kes sesini, Suna!”

“Ne bağıryorsun, Ali? Okulun önünde olduğumuzun farkında mısın acaba? Eğer sakinleşip beni dinleyeceksen anlatayım. Çünkü sinirleneceğin bir durum bile değil.”

“Kelimelerine dikkat et ve ağır ol,” diyerek araya girdi Miran Bey. “Ortada suçlanacak bir şey yok. Koridorda yürürken birbirimizi fark etmediğimiz için çarpıştık. Suna Hanım dengesini kaybedince, düşmek üzereyken onu tuttum.”

Derin bir iç çekti ve konuşmaya devam etti.

“Tek amacım, Suna Hanım’ın düşmesini engellemekti ama sen olayı yalnızca duyduklarınla değerlendirip yanlış yorumladın.”

Ali beni kenara iterek Miran Bey’e diklendi. Bu hareketiyle Miran Bey sinirle dişlerini sıktı.

“Sana mı kaldı lan! Sana mı kaldı Suna’ya yardım etmek?”

Ali’nin ses tonu gittikçe yükseldiğinde kan beynime sıçradı.

“Yeter artık,” diyerek ikisinin de dikkatini üzerime çekmeyi başardım. Ali gözlerini devirdiğinde sözüme devam ettim.

“Artık beni dinlemeyi öğrenmen lazım, Ali. Yakında evleneceğiz ama sen bu tarz konularda hep aynısın.”

Her zaman aynı sorunları yaşıyorduk. Onu çok sevsem de gereksiz kıskançlıkları canımı sıkıyordu.

“Suna,” diyerek sesini alçalttığına araya girdim.

“Sana kendimi ifade etmek için konuşmama bile fırsat vermiyorsun. Sözlerim hep yarım kalıyor ve bu beni çok üzüyor, Ali,” diyerek gözümden akan bir damla yaş elimin tersiyle sildim.

“İyi akşamlar,” deyip ifadesiz bir şekilde yanlarından ayrıldım. Bisikletin pedalını çevirirken aklım hâlâ oradaydı. Acaba yanlarından ayrıldıktan sonra tartışmaya devam etmişler miydi? Kaldırımın kenarına yanaşıp cebimden telefonu çıkardım. Sessizde kaldığı için hiçbir aramayı duyamamıştım. Ali beni defalarca aramıştı ve Leyla’dan mesaj gelmişti.

Suna, yardım et! Kendimi çok kötü hissediyorum.

Leyla, kız kardeşim gibiydi. Ali, Leyla ve ben aynı mahallenin çocuklarıydık ve bu yaşımıza kadar neredeyse hiç ayrılmadık. Çocukken birlikte oynadığımız oyunlar, okuldaki anılarımız, aramızda geçen o tatlı kavgalar... Hiçbiri unutulacak gibi değildi ve onlarla geçirdiğim her anın değeri hafızamda yer edinmişti.

Mesaj yazmakla vakit kaybetmek istemediğim için Leyla'yı aradım. Leyla regl zamanları geldiğinde çok hassas olurdu. Sancısı çok şiddetli olduğundan dolayı onu hastaneye götürmem için benden ricada bulunurdu. Muhtemelen yine regl sancısı çekiyordu Telefonu açtığı anda hıçkırarak ağlamaya başladı. Hayır, bu regl sancısına benzemiyordu. Çünkü ses tonu çok endişeli geliyordu. Bir anda bir çığlık attı.

“Suna, yardım et!”

Neler oluyordu, Leyla'nın başı dertte miydi?

“Neden ağlıyorsun?”

Birkaç saniye bekledim ama sesi çıkmadı. Bu durum beni git-tikçe korkutmaya başlamıştı.

“Orada mısın? Ses ver lütfen...”

“Sünni Baba'ya gel,” diyerek telefonu yüzüme kapattığında ne yapacağımı kestiremedim. Saat epey geç olmuştu ama onu orada yalnız bırakamazdım. Bana telefonda anlatamadığına göre muhtemelen başı gerçekten dertteydi. Bir an önce oraya gitmeliydim ama Sünni Baba Karamürsel'e sekiz kilometre uzaklıkta ve epey yüksekte bir yerdi. Gündüzleri cennet kadar güzel fakat akşamları oldukça ıssız ve korkunçtu. Boş bir taksi geçtiğinde kendimi taksinin önüne attım. Adam ani bir şekilde frene bastı ve sinirli gözlerle bana baktı.